

по весели и по-забавителни. Много пъти не си ходеше хлѣбъ да яде. Но вечерта пъкъ се засрамяше прѣдъ родителитѣ си. Както и да е и то се забравяше, като се мине нощта.

Сутринта щомъ изгрѣе слънцето, безъ да ъж забѣлѣжи нѣкой, мълчишката отиваше чакъ на улицата, гдѣто много по отъ ранко ъж чакахж другаркитѣ ѝ. Игритѣ отъ ново се започватъ и се продължаватъ до заходанието на слънцето.

Единъ день, като се свършихж игритѣ, тя трѣгнѣ за у дома си, до нѣмай кждѣ жедна. Утѣхъ нѣмаше никой. Всичкитѣ сѣждове за вода бѣха праздни. Горката! Прѣгледа всичкитѣ сѣждове, нѣ нищо не намѣри.

Най-послѣ вижда на масата сложенъ единъ голѣмъ и дълбокъ сѣдъ, на джното на който имаше малко вода. Очитѣ ѝ свѣтнахж. Тя се зарадва много, че намѣри вече това що търсѣше. Безъ да му мисли много, много, започнѣ да вдига голѣмия и тежкия сѣдъ за да пие вода. Нѣ като мислѣше само за едно: да се напие хубаво съ вода,тя никакъ почти не помислюваше че сѣда ще се качурне върху неѣж.